

Niláin — fortreytin fyri lívi í Egyptalandi

Í hesum partinum av ferðafrásøgn síni skrivar Karl Nolsøe um túrin frá Cairo og víðari niðan gjøgnum Nildalin, har øll tey mongu fornminnini »bíða« eftir tí fremm-
anda. Ómetaliga nógv áhugavert er at síggja, og tað er hetta, sum Karl greiðir
kkum frá

Frá Kairo kunnu vit fara suðureftir við jarnbreyta fari, við flogfari, bussi, stationar ella flotbáti. Lætt og biligt er at ferðast innlendis. Flýgur tú, sær tú eina smæla grøna geil fram við Nilá, summa-
staðni smælkar hon so nógv, at har er at kalla ikki annað enn sjálvur áarbakkinn eftir.

Í meðal er henda geilin 20 km. breið, og tað er her, at egyptar bógva og liva og so í deltaákinum norðanfyrir Kairo. Hetta er tann parturin av landinum, sum fær vatn úr Nilá, og vatnið er fortreytin fyri alt liv her um leiðir. Hvar einki vatn er, er einans oyðimørk, tí tað at kalla regnar aldrin ella so gott sum aldrin har um leiðir. Ikki er at undrast á, at teir gomlu egyptar sögu Nilá vera faðir landsins.

Fruktabesta í heiminum

Tað dyrkaða landið er um 37.000 km² ella av somu stødd sum Jútland. Í býum og bygdum bógva 47 mill. menniskju.

Landið, alt sum tað er, er 1 mill. km², men sum skilst, er langt tann størsti parturin nakin oyðimørk, hvar als einki veksur.

Tað dyrkaða landið er tað fruktabesta í heiminum og har verður heystað fleiri ferðir árliga.

Fara vit landleiðis fáa vit betri høvi at síggja arbeiðandi fólkið, bygdinar, húsin og vøksturin.

Alt, sum veksur har, er grønt, men grønst av øllum eru sukurrørini. Km. aftaná km. smaragdgrønt sum lýsir móti tær, dadlupálmur, appelsinplantir, leykur, korn, meis, mandultro, fikutor,

Við karl í Egyptalandi

tomatir og grønmeti av ymiskum slag.

Vit koma til Beni Hassan og fara eitt sindur niðan í fjalli fyri at síggja lit-fagrar myndir av livinum hjá stórmonnum fyri 3000 árum síðan og meira inni í stórhøllum høgdar burtur úr fjallinum.

Frá Beni Hassan fara vit aftur um Nilá við litlari ferju, eitt sindur sárir um enda av at riða á asnum.

Nakað longri suðuri umboð á ferju og vit eru komin til Tell el Amarna fyri at síggja leivdirnar av høvuðsstaði Akhen Atons, sum hann skýrdi Akhet Aton.

Bert ein gudur er til

Hesin býur varð bygdur upp í naknari oyðimørk og var til í einans 18 ár, tá Akhen Aton doyði, møguliga myrður, og prestarnir hjá gomlu gudunum høvdu aftur valdið og lótu henda fagra bý skræða niður og oyðileggja, so einki minni skuldi vera um henda Farao, sum fyri 3500 árum síðan segði, at einans ein gud er, allir aðrir eru falskir. Tann eini gud elskar øll menniskju líka nógv uttan mun til lit, mál og ognir, sólir skínir á øll menniskju.

Har kunnu vit síggja, hvar fagra drotning Akhen Atons, Nefertiti býi.

Vit halda fram á okkara ferð, koma igjøgnum Naga Hamadi, hvar teir nú smelta aluminum men hvar eisini nøkur av teim elstu bibliuskiftunum vóru funnin fyri ikki so mongum árum síðan.

Hin stóri universitetsbýurin Asiut er eisini á leið okkara, har lesa nógvir kristnir egyptar saman við teirra islamsku landsmonnum.

Bygd aftaná bygd, akrar, markir, pálmur, seyður, asin, ross, neyt og vatnoksar. Hetta vakra undirbara landið, sum ongantið lúgvar tínu eygu ella tína sál, tað er um at koyra gjøgnum ævintýrlandið, ja tað er ævintýrlandið, men sum í ævintýrinum er eisini tað ónda har.

Tað ónda er fátaekræðmi hjá tí stóra partinum av fólkinum, ið her býr og teirr slit hvønn einasta dag í árinum frá sólaris til sólseturs.

Kærleikans tempul

Vit koma til Dendera templið, ið stendur næstan sum tá tað var liðugt fyri útvið 2000 árum síðan.

Tað er vígt gudinnuni Hathor, hvørs andlit prýður súlnar og vit ganga inni har og síggja, hvussu alt er tekt av hieroglyfum og myndum av gudinum og Farao. Vit ganga longur og longur inn gjøgnum tempulhøllirnar og meira skýmlikt verður, til vit standa í sjálvum halgidómi Hathors, hvar hennara mynd stóð á altarinum og kenna okkum tikin túsindir av árum aftur í tíðina. Hathor er gudinnan fyri gleði, veitslum, kærleika og fyri tí egisliga.

Vit kenna okkum merkiliga »til móta« og summi hugsa: kanska miraklið hendir beint nú fyri mær, kanska eg her finni hana, hann, sum skal verða mín.

Eg veit, at tað er hent fyri fólk, sum eg kenni, uttan at tey kunna greiða frá, hvussu og hvi, men knappliga vóru tað tvey, sum kendu hetta sum var tað lotan tey høvdu bíðað eftir, hetta var hon, hann, sum tey høvdu leitað eftir alt lívið.

Vit fara upp á tekjuna á templinum og standa hugtakin av útsýninum.

Vit fara av stað, full av inntrykkum, av tonkum og summi av gleði um tað tey upplivdu beint her, beint nú.

Luxor

Leiðin heldur fram suðureftir gjøgnum nakað av tí vakrasta landslagi tú kanst uppliva og vit koma fyrst fram við Karnak templinum síðan fram við Luxor templinum, men tey eru so stór, at tey mugu bíða til dagin eftir. Vit koma til hotellið, fáa okkara kømur og fara aftaná sólsetur at spáka okkum ein túr framvið Nilá, sum her er breið, meir enn ein kilometur, vit hóma drogningar Hatshepsuts tempul og fjøllini, hvar Konganna dalur er.

Stóráin glitrar stálblá, silkigrøn og rósalit, muezzinar kalla til bøn frá minaretunum í smábýgdunum vestan Nilá, meðan sólir setur blóðreyð aftanfyrir rodnandi fjøll. Felukkir, egyptiskir seglbátar við høgrestum spiskum seglum, fara stillisliga aftur við áarbakk-anum við turistum, sum hava verið á vitjunarferð til bananoynna.

Fiskimenn standa uppi í smáu bátum sínum, kasta gornini og sláa í vatnið fyri at stýggja fiskin inn í tey, ísfuglar hanga kvirrir uppiyvir vatnaskorpuni kava knappiga og koma upp aftur við fongi sínum, vatnoksar liggja úti í, einans horn, múli og oyru koma uppundan, meðan teir svala seg aftaná dagsins hita.

Mánin risur spakuliga, gullitir í eystri, muezzinararnir tagna, jú »Allah ul Akhbar«, gud er størstur.

Acaciutrøini blóma reyð, ljósareyð og hvít, mimosurnar lýsa gylt í mjúka og ljósabláa myrkrinum, og vit fara inn á »Old Winter Palace« at fáa okkum ein temunn, ein stella, meðan vit sita og hyggja vestur um Nilá móti landinum aftanfyrir fjøllini, hvar næsta verðin er og hvar næsta lívið skal vera.

Framhald

